

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.473 van 14 januari 2016
in de zaak A. 215.505/XIV-36.357**

In zake : Latifullah NOORI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erwin Delvaux
 kantoor houdend te 3800 Sint-Truiden
 Stationsstraat 10A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 7 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 3 februari 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 december 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erwin Delvaux, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 19 januari 2015 België binnen en vraagt op 20 januari 2015 asiel aan. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 januari 1999. Eveneens op 20 januari 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van verzoeker.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 27 januari 2015 een medisch onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 3 februari 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet

van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Latifullah NOORI van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 9, § 1 en § 2, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002, van het recht van verdediging en van “het algemeen rechtsbeginsel van de gelijkheid van wapens”. Hij licht dit als volgt toe:

“Dat aan een niet-begeleide minderjarige die zich in het Koninkrijk kenbaar maakt aan de overheid een voogd dient worden toegewezen.

Dat deze voogd de niet-begeleide minderjarige dient bij te staan tijdens elke procedure die voorzien is door de wet.

Dat dit ook voortvloeit uit de minderjarigheid van de verzoeker.

Dat de bestreden beslissing aan de verzoeker per aangetekend dd. 04 februari 2015 werd betekend door de Dienst Voogdij.

Dat aan de voogdij een einde werd gesteld.

Dat de beroepstermijn van 60 dagen begint te lopen vanaf de kennisgeving aan de verzoeker en dit overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Dat de verzoeker niet kan rekenen op de vereiste begeleiding van een voogd bij het instellen van de procedures, hetgeen hem toekomt op basis van zijn minderjarigheid.

Dat artikel 9 §1 en 2 tot uitvoering van Titel XII, Hoofdstuk 6 ‘voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij het Koninklijk besluit van 22 december 2003 geschonden is.

Dat door deze beslissing van de Dienst Voogdij de rechten van verdediging werden geschonden en het algemeen rechtsbeginsel in hoofde van de verzoeker om met gelijkheid van wapens te kunnen strijden werd geschonden.”

Beoordeling

5. Verzoeker stelt in wezen slechts dat hem een voogd had moeten worden toegewezen op basis van zijn “minderjarigheid”.

De aanstelling van een voogd gebeurt op basis van het criterium of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, hetgeen niet noodzakelijk samenvalt met het bereiken van de meerderjarigheid, dat immers kan verschillen naargelang de nationaliteit van de betrokkene. Los van deze vaststelling, zet verzoeker niet uiteen waarom en toont hij *a fortiori* niet aan dat zijn leeftijd in de bestreden beslissing op onwettige wijze op tenminste achttien jaar zou zijn geschat. De dienst Voogdij diende dan ook niet tot de aanwijzing van een voogd over te gaan. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002, van artikel 3, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 22 december 2003 ‘tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarigen vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002’ (hierna: het koninklijk besluit van 24 december 2002), van de omzendbrief van 19 april 2004 ‘betreffende de plaatsing van onder de hoede van de Dienst Voogdij en de identificatie van niet-begeleide minderjarigen’, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de appreciatiebevoegdheid. Hij licht dit als volgt toe:

“Dat de medische testen zoals deze werden uitgevoerd op de verzoeker door de rechtsleer ernstig bekritiseerd worden. Dat deze controversieel zijn en zwak op wetenschappelijk niveau.

Dat de uitgevoerde testen geen enkele rekening houden met het leven van de verzoeker en wat hij allemaal heeft meegemaakt.

Dat de verzoeker zijn ganse leven in een klein dorp in Afghanistan heeft

gewoond, in armoedige omstandigheden.

Dat dit een invloed heeft op de gesteldheid van je lichaam.

- Dat volgens de website van de World Health Organization de gemiddelde levensverwachting in Afghanistan voor mannen 42 jaar is.

Dat dit aantoonst dat de mensen aldaar vlugger 'oud' worden.

- Dat de medische testen een standaard deviatie vertonen. Dat ook deze standaard deviatie geen rekening houdt met de levensomstandigheden van de verzoeker.

Dat de conclusie van het medisch onderzoek omtrent de leeftijdschatting de volgende is: 'ouder dan 18 jaar, waarbij 20,4 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is (stuk 1).

Dat uit deze bewoording blijkt dat er geen enkele zekerheid is omtrent de resultaten van de medische testen, aangezien tot een leeftijd van vermoedelijk 20,4 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar, wordt geconcludeerd.

Dat het hier gaat om een vermoeden, dat weerlegbaar is. Dat verzoeker volgens de leeftijdschatting op datum van onderzoek 18,4 jaar oud zou zijn.

Dat dit vermoeden weerlegd wordt door de taskara van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker in 2014 16 jaar is.

c)

Dat aan de resultaten van het medisch onderzoek ernstig kan getwijfeld worden, aangezien enerzijds het medisch onderzoek van onvoldoende aard is en anderzijds de bekomen resultaten niet in overeenstemming zijn met de verklaarde én gestaafde leeftijd (door middel van zijn taskara) van de verzoeker, een bona fide kandidaat-vluchteling, dat overeenkomstig artikel 7 §3 van de Voogdijwet de verzoeker geniet van het voordeel van de twijfel en hem bijgevolg de jongste leeftijd dient te worden toegekend (nl. met geboortedatum 31/10/1999).

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

Beoordeling

7. Verzoeker zet nergens uiteen op welke wijze artikel 3, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 24 december 2002 met het bestreden besluit zou zijn geschonden.

De door verzoeker aangehaalde omzendbrief van 19 april 2004 heeft geen verordenende kracht. Een niet-verordenende omzendbrief is geen rechtsnorm die kan worden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker kan er daarom geen rechten uit putten en de eventuele schending ervan niet aanvoeren als middel voor de Raad van State.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk betwist, meer bepaald wat betreft de betrouwbaarheid van het medisch onderzoek, werpt hij de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Naar luid van artikel 7, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, §2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan achttien jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Verzoeker ontwikkelt een algemene kritiek op het medisch onderzoek, doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele

afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Hij toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht wat dat betreft met de bestreden beslissing is geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

9. Verzoeker verwijst tot slot naar een taskara waarvan een kopie als stuk bij zijn verzoekschrift tot nietigverklaring is gevoegd. Dit stuk blijkt pas op 21 februari 2015 vanuit Afghanistan naar verzoeker te zijn gestuurd. Het bestuur kon er bij het nemen van de bestreden beslissing op 3 februari 2015 dus geen kennis van hebben en verzoeker kan er zich derhalve niet op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te steunen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	staatsraad,
	wnd. kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams